Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Vi er hans verk, skabt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt færdige, at vi skulle vandre i dem. (Efes. 2).

NR. 13 | 1. JULI 1925 | 4 AARG.

BØNNENS OPGAVE.

AV GEORGE D. CASTO

«Den mand lever ikke og heller ikke har levet som i sin mørke tid i livet, paa grund av sorg eller synd, som ikke har indset sin trang til at forme en slags bøn til den uforanderlige Gud.»

Saaledes erklærer Henry Drummond, hvis ord har været av stor betydning blandt de civiliserte og tænkende mennesker i verden.

Det var Charles Kingsley som sa: «Der er mere utvirket ved bøn, end du i din granskning kan drømme om.» — Og atter en anden erklærte: «En sang fra hjertet, er en bøn til Gud.»

Med det foregaaende som tekst ønsker jeg, min brødre og søstre, at henlede eders opmerksomhet paa bønnens opgave. — Dersom jeg blev spurt av et ungt par, der netop hadde indtraadt i det egteskapelige liv, om et eneste særskilt raad for at bevare enighet, harmoni og lykke i det nye forhold hvori de har indtraadt, ville jeg ikke betænke mig i at si: begynd hver dags arbeide med et begjær til den almæktige Gud om hans hellige aands veiledning, et alvis forsyns styrende haand, og naar nattens dække er over dit hjem og du indbydes til søvn, da nedkald over dit hode den naadige Faders velsignelse i at ha ledet dig til at ha levet et retfærdig liv, netop denne ene dag.

Efter alt, mine venner, livet er kun en fortsættelse av

dage og nætter, enhver ny sol kysser den nye dags tilblivelse med dens haap og frykt, dens glæder og sorger, dens anledninger og ansvarligheter, og hver nat utgjør de aandedrag der gjenopliver det trætte legeme og sind.

I gjenskin av dette lys la os analysere det vi kalder bøn. Hvorfor var det at Fredens Fyrste sa til sine disciple: «Bed uten avladelse?» Og atter, hvilken betydning hadde den gjentagne paamindelse til den øverste apostel: «Vaak og bed«? Og naar den største tildragelse i den menneskelige historie fandt sted og drog sine lange skygger over Jesu Kristi vei, hvorfor skjulte menneskenes Herre sig i ørkenen for at faste og bede? Uten tvil viste Guds Søn, at der er mere utvirket ved bøn, end du i din granskning kan drømme om. Jesus viste hvilken dyd, makt og styrke, mot, beslutning og avstaaelse der fulgte efterat vaake og bede. Han viste endvidere, at hans liv og misjon og hensikt var at være som et skinnende lys foran menneskets fot. I vil erindre at han engang i stor forfølgelse erklærte ganske fri for egoisme: «Jeg er veien, sandheten og livet; følg mig.»

Nu, la os anvende den daglige livs lærdom der kom fra menneskehetens Frelsers læper. Herbert Spenser, der var den største mand paa sin tid i den generasjon sa: «Kundskap er makt», men Spenser mente anvendelig kundskap. Hvad gavner det en mand om han har al verdens kundskap, men ikke vet hvordan han skal anvende denne kundskap?

Himmelens og jordens skaper paala vore oprindelige forældre at «være fruktbare og opfylde jorden og at ha herredømme over den og underlægge sig den.» Mennesket kan kun opnaa denne bestemmelse eftersom det gir akt paa de raad der blev git av manden fra Galilæa: «Jeg er veien, sandheten og livet; følg mig.» «Vaak og bed.»

Det ser ut til, mine venner, at en bøn skulle indeholde disse fire grundlæggende bestanddele: 1) en taknemmelighets lovsang, 2) at søke om tilgivelse, 3) et rop om hjælp og 4) et ønske om en fortsat og tiltagende tjeneste. Paa vore bøiede knæ skulle vi fryde os i at gi uttryk for den dype og vedvarende kjærlighet vi har for vor Frelser,

og vore bønner skulle løftes paa kjærlighetens vinger, som en lovsang og pris for de uendelige velsignelser vi nyter under hans alvise haands styrelse.

Som forældre glæder vi os over at vite at vore barn sætter pris paa de ting vi gjør for dem, ved at tilse deres aandelige, økonomiske og utdannende velfærd. — Hvor uendelig større glæde maa det da ikke være for vor alles Fader at vite, at hans barn ærer og priser ham for de velsignelser han utdeler til dem. Tænk at vite, at vi har blit forundt at leve i denne tid da verden er saa rik paa mangfoldige velsignelser, der bringer herlighet og fremgang for menneskene til deres velfærd. At være født i Amerika, et land utvalgt fremfor alle andre land, arvinger til alle velsignelser, politiske, utdannende, al slags industri, aandelig og kulturel karakteristik av den regjering hvorunder vi lever. Mens utallige millioner endnu bærer det bitre trældoms aak, vandrer vi i nyt liv under det hellige stjernebanner. Der er sagt, at fem ting adskiller os som amerikanere fra den øvrige verden: a) en virkelig likhet i økonomiske muligheter, b) en personlig anstrengelse, c) frihet fra det forkastelige kaos av klassesystem, d) uavhængighet i tanker og handlinger, e) fri utdannelse. — Vi er paa det rene med det faktum, at vi er henfalden til det onde, underlagt fristelse, hengiven til de synder der er det dødelige kjøds arv; hvad er mere naturlig, end at vi skulle nærme os vor skaber med ydmyghet i vor sjæl og et sønderbrutt hjerte, og søke vor Gud om undskyldning og tilgivelse. Vor salighets ophav har i den mest fuldkomne bøn, der nogensinde er utkommet fra et følsomt væsens læper sagt: «forlat os vor skyld, som vi forlater vore skyldnere.» — La os derfor iaften, naar vi kalder vor familie sammen for paa sine knæ at slutte denne sabbatsdag med en inderlig bøn, bede vor himmelske Fader om tilgivelse for de upassende handlinger der er kommen ind i vort liv, for at nedbryte den bygning vi daglig bygger. Gud gi at din undskyldende og tilgivende naade maa slette ut av din ihukommelsesbok de mange synder og feiler og forglemmelser der har forekommet altfor ofte i vort daglige liv. Kun i forhold til hvordan vi tilgir de

svakheter der utvises mot os av vore venner og bekjendte i det daglige liv, kan vi nedkalde tilgivelse fra vor himmelske Fader til os selv. «Der er saa meget daarlig i de bedste av os, og der er saa meget godt i de værste av os, at det tilkommer ikke nogen av os at tale om de øvrige.» — Jeg vet og føler, at jeg uttrykker enhvers overbevisning som her er tilstede iaften, naar jeg sier: O, du Guds Kristus, som den store midler mellem Faderen og hans vaklende barn, frembær du vor sak for Faderen, med al den varme og kjærlighet og veltalenhet og makt, hvormed du er saa ædelt begavet.

«Herrens frykt er visdoms begyndelse.» Den Helligaands misjon er at ta fra Faderen og meddele det til menneskenes barn. Paulus, den mest lærde apostel, sat ved Gamaliels føtter og drak dypt av den visdom der karakteriserte denne fremragende mand; men det var efter den store og forunderlige tildragelse der forandret Paulus' liv paa veien til Damaskus, at aanden kom over ham og gjorde ham veltalende og til en overbevisende budbærer av Guds naade, en forkynder av frelsens plan først til jøderne og derefter til hedningerne.

Nu i vor tid, hvilket vidnesbyrd om Guds store naade har vi ikke i den unge mand, profeten Joseph Smiths liv. Ulærd, uten skoleutdannelse, lite bereist og lite belæst, blev Joseph Smith et instrument gjennem hvilket Guds plan og hensikt blev prædiket med en styrke og kraft, der bragte overbevisning ind i menneskenes barns hjerter, og fordrev menneskenes indfald og forfinede teorier, lik taake for middagssolen. Orson Pratt blev en av de mest fremragende studenter i videnskap og matematik paa det amerikanske kontinent. Vor siste præsident Joseph F. Smith, der nektet at motta de leiligheter der gjentagende banker paa denne nasjons døre, opreiste en atmosfære i et pionerliv med dets haarde arbeide og tvungne byrder, og blev under Herrens aands veiledning en av de mest forunderlige mænd i denne tidsalder. «Og atter sier jeg eder, den som vil bli den største blandt eder, han være alles tjener.» — «Han nedsteg under alle ting, at han kunne ophøies over alle ting.» Derfor kan vi bede: «Giv os idag

vort daglige brød.» La vore hænders arbeide trives, inspirer os til at leve i retfærdighet og i flid for dig; i vor svakhet gi os styrke, i vor blindhet oplat vort syn. I vor vaklen og tvilraadighet giv du os kraft og mot, styrke og dømmekraft; eftersom vi tiltar i aar og erfaring, la os tilta i naade og gunst i dine øine; utgyd over os en rik del av din hellige aand; i fuldførelsen av dine evige hensikter gjør os skikket og beredt til at utføre en nyttig og forstandig tjeneste for dig. Hjælp os at være beredt til at møte enhver fristelse der opkommer paa livets vei.

Paa vor side fornyer vi vor troskap mot frelsens plan; vi helliger og indvier os til tjeneste i dit rike; vi fornyer vor pakt med dig, o Herre, og beder at du i din uendelige visdom vil klargjøre pliktens sti for os og gi os syn til at se, og styrke til at handle, og en vilje til at holde dine befalinger.

I utførelsen av Guds evige hensikter ønsker vi at utføre vor fulde del til enden, og for at denne del skal bli vel utført, anroper vi ham om hans smil og bifald, hans guddommelige makt og hans uendelige kjærlighet. Tænd i os en profets nidkjærhet og gi os et mot som Daniel, og la der i vore liv komme et større syn og en dypere forstaaelse av hvad der vil danne vore liv brukbare i retfærdighet for dig. Du har sagt, at en «opriktigs bøn formaar meget naar den er alvorlig», og atter: «søker og I skulle finde, banker og der skal oplades for eder.»

O, hvor meget vi har at være taknemmelige for, mine venner og naboer; ikke alene tilfredsstillelsen over menneskets oprindelige ønsker — føde, hus og klær, — men for de store velsignelser der er av større vedvarende tilfredsstillelser i livet. For den lille mor, rynket, sliten og bøiet over byrden av sit liv, og som pleiet os med en ømhet i livet der fløt gjennem hendes ædelmodige aarer, som vaaket over os med en moderlig omsorg gjennem vor urolige spæde barndom og eftersom vi vokste op til hvem vi kom med vore besværligheter og sorger i vor ubeherskede ungdom, hvis liv og tro og paamindelser indviet og helliget vor dødelige tilværelse. Vi kan synge med poeten:

Den ædleste tanke min sjæl kan finde,
det fineste ord min tunge kan frembringe,
uværdig dog at nævne denne kvinde,
mere hellig end alle der lever paa jord.
Barnet der nyter den første kjærlighets favn,
manden — endnu er i samme havn,
ærbødig aander jeg ut det navn.
Dette hellige navn det er mor.

Vi vil ogsaa være enige i hvad en poet-mor fra Utah sier, og som saaledes beskriver mine følelser:

Tæl om du kan din moders taarer,
mens du klatrer opad i ungdommens aar,
og naar den top verden kalder mand.
Da samler tilsammen og vei om du kan
hendes sorger, hendes taarer og den angstfulde smerte,
hun saa villig bar, atter og atter,
for at gi dig en plass i Guds herlige plan.
Nu tæl hvad det koster — dit liv som en mand.
Nu samler dem alle, hendes smil og taarer
mens hun sakte glider gjennem livets aar.
Og tæl de glæder hun vandt som løn
at gi til verden saa god en søn.

(Sluttes).

75-AARSDAGEN

for misjonærernes ankomst til de skandinaviske lande 14. juni 1850 blev erindret i ungdomsforeningens møte søndag 7. juni av br. Carl M. Hagberg, der gav en interessant beretning over de begivenheter som fandt sted i det raadsmøte som præsident Brigham Young i 1849 hadde sammenkaldt og i hvilket det blev bestemt, at apostel Erastus Snow og ældsterne Peter O. Hansen, John E. Forsgren og G. P. Dykes skulle bringe evangeliet til de nordiske lande, samt den forunderlige maate hvorpaa evangeliet blev bragt til byen Risør i Norge ved skipper Svend Larsen og den danske lokalmisjonær Hans Fredrik Petersen. — Gav dernæst en liten beretning om Kristiania grens organisasjon i 1853 med 9 medlemmer og om de utallige forfølgelser misjonærerne var utsatte for fra øvrigheternes side ved evangeliets indførelse.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS GENERAL-PRÆSIDENTINDER.

OVERSAT AV B. N. FRA «MILL. STAR».

Emma Hale Smith.

Emma Smith, den første præsidentinde i Den Kvindelige Hjælpeforening i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, var født den 10. juli 1804 i Harmony, Susquehanna County, Pensylvania. Hun var datter av Isaac Hale og blev bekjendt med Joseph Smith i 1827, mens han arbeidet hos Josiah Stoal fra Chenango County, New York. Da den første Kvindelige Hjælpeforening var organisert i Nouvoo, Illinois, den 17. mars 1842, blev hun valgt til at være den øverste i samme, nemlig som præsidentinde, en stilling som hun fyldte med en bemerkelsesværdig evne, saalænge som foreningen fortsatte at holde sine møter i den ovennævnte by. Da de hellige blev fordrevet fra Illinois i 1846, valgte Emma Smith at forbli i sit hjem i Nouvoo. Gjennem den tid hun var præsidentinde, blev hun anmodet om at forfærdige en sangbok til bruk i kirken, hvilket hun utførte med stort held. Hun hjalp profeten Joseph med at organisere arbeidet, og det var under hendes præsidium at distriktsbesøk av hjælpeforeningens lærere blev indført.

Eliza R. Snow.

Ord kan ikke skildre den indflytelse der utøvedes av denne majestætiske kvinde, den anden præsidentinde i Den Kvindelige Hjælepforening i kirkens historie. I mange aar var hun et eksempel paa mot, lydighet, tro, ærefrykt, og i besiddelse av en storartet personlighet, med et vidt syn der indbefattet alle offentlige egenskaper som var mulige for en kvinde i denne kirke. Hun var maaske den største kvindelige organisator, som denne kirke eller denne generasjon har frembragt. Al vekst i hjælpeforeningen blev frembragt, om ikke inspirert eller oprettet gjennem hendes fortjenstfulde og uegennyttige arbeide, skjønt hun aldrig tok nogen ære derfor selv. Over alle andre egenskaper var hun i besiddelse av en lydighet mot præste-

dømmets raad, hvilket glødet som en skjult lampe i hendes sjæl, der straalte til de ytterste grænser av de «stakes» og «wards» i kirken der elsket hendes lærdomme, som sang hendes sanger, og som priste hendes minde paa det daglige alter av hjemlivets bønner og taksigelse.

Uten at ha noget barn selv, var hun en mor for alle folks barn. Streng mot sin egen alvorlige sjæl, var hun ømheten og sympatien selv mot de syke, de egensindige, de fattige, eller de svake i troen, pleiet alle der var syke uten hjælp, og beklædte de døde med sine egne dyktige hænder. Mens alle hjælpeforeningens kvinder vil erindre hende som deres store og uovergaaelige leder, vil et helt folk gjenkalde det beste fra hende gjennem hendes mesterlige skrevne sanger og hendes literære aand. Hendes deilige og inspirerte sang: «O min Fader!« er en persons og et stort folks dikt.

Zina D. H. Young.

Zina D. H. Young, der efterfulgte Eliza R. Snow som præsidentinde over Den Kvindelige Hjælpeforening, var besjælet av tro, haap og gavmildhet, og var selv uten svik. Hun trodde paa det beste i alle mennesker med hvem hun kom i berøring. Hun var elsket av et helt folk, fordi hun elsket dem først. Hendes kjærlighet var uttrykt i hendes overmaade store gavmildhet av egne interesser og midler. At gjøre godt var hendes tanke naar hun vaaknet om morgenen, og at forbinde et sønderbrutt hjerte var hendes aftenbøn. — Ynde og sympati straalte ved hendes nærvær, mens en tillidsfuld tro skinnet omkring hende som en krans av himmelsk glød.

Der var «damer» i de dage, og sikkerlig ingen var finere og mere høflig, end denne datter av engelsk adel og «mormon»-puritaner. Hvor hun nu er vet vi, at i himmelen er der fryd, likesom der altid var fred hvorsomhelst hun var, da hun var paa jorden.

Bathsheba Wilson Smith.

Den fjerde generalpræsidentinde i Den Kvindelige Hjælpeforening var Bathsheba W. Smith, der var en be-

merkelsesværdig kvinde i mange aar. Hendes utseende var saa klart og rolig, saa man fik det indtryk at hun var svak. Paa den motsatte side hadde hun en kraftig vilje og en beslutsom aand. Der er faa som kunne overgaa hende i forsiktighet, sundhet og virksomhet. Hun hadde en stor lydighet mot prestedømmet, et lunefuldt sindelag der gav hende anledning til at se tingene i deres sande betydning uten at se skjævt paa dem og i sandhet uten harme, hvilket holdt hendes aand skjøn og hendes sind sundt. Hun vandret omkring med en elskværdighet, hvilket betegnet hende som en av de største kvinder i kirken, i det tidsrum og i verden.

Emmeline B. Wells.

Emmeline B. Woodward Wells var den femte præsidentinde i denne store hjælpeforenings organisasjon. Hun var selv ekte amerikaner og av Ny-Englands herkomst — og hun repræsenterte den sande Ny-Englands kvinde paa beste maate. Hun utviklet tidlig sine literære gaver, og var familiens yndling paa grund av sin charme, og hendes ømme fysiske personlighet. Da hendes mand engang spurte hende, hvad der ville være hendes kjæreste beskjæftigelse, svarte hun øieblikkelig: «Jeg ville like at være utgiver av et magasin.»

Da »The Woman's Exponent» blev utgit av Lulu Greene Richards i 1872, saa søster Wells med iver henimot dette middel til literære uttryk. — Hendes første opsæt kom frem i 1873 og i 1875 blev hun valgt som første assisterende redaktør til søster Lulu Greene Richards.

Søster Wells var tidlig interessert i stemmeretssaker og blev fru Sarah M. Kimballs høire haand i de nasjonale kvindelige stemmeaffærer. I 1874 blev hun valgt som vicepræsident for denne forening.

Dog større end hendes arbeide i alle andre retninger med undtagelse av hendes skrivearbeider, var den misjon der blev hende paalagt av præsident Brigham Young til at lede arbeidet med at samle korn. Et helt bind kunne skrives om dette foretagende, og paa hver side ville komme tilsyne navnet Emmeline B. Wells, for hun sviktet aldrig,

ei heller var hun sløv i interessen for denne viktige misjon, som var blit hende paalagt.

Det synes som om søster Wells var den siste lænke i den kjede, der bandt den majestætiske fortid med den bankende nutid og den evige fremtid. Hun var høflig og indtagende med en yndig smidighet, der omsluttet hendes værdige skikkelse og korte legemshøide, der paa samme tid gav hende utseende av en befalende myndighet. Hun hadde en forunderlig hukommelse, baade ordret og historisk. Hun kunne svare paa de fleste spørsmaal i kirkens historie. Alt i alt: hun var stor i sig selv, i sin virksomhet og i sin stilling som en «utkaaret dame» der stod som hodet for Den Kvindelige Hjælpeforening i kirken og i verden.

Clarissa Smith Williams.

Den nuværende præsidentinde for Den Kvindelige Hjælpeforening, Clarissa Smith Williams, er utrustet med en moden erfaring, et vidt syn og en klar forstaaelse av de opgaver der ligger foran hende. Hun er av den beste type av pionerernes efterkommere, og hun er ikke selv ubekjendt med pionerslit og opofrelser. Søster Williams har fra sin tidlige barndom været en virksom og trofast arbeider i kirken, har fyldt en stilling som søndagsskolelærerinde og tat del i «primary»-arbeidet og arbeidet i kvindeforeningen. Hun begyndte sit arbeide i kvindeforeningen da hun var 16 aar gammel som assisterende distriktslærerinde.

Søster Williams er begavet med en sjelden dyktig lederaand og er av naturen en leder for kvinder, idet hun er begavet med de beste egenskaper i sit sind og hjerte. Hendes aandfulde og venlige optræden, hendes behagelige personlighet og hendes godhet gjør det naturlig, at hun drar alle til sig. Hun er sympatisk og gavmild og glæder sig i at gjøre andre lykkelige. Endskjønt søster Williams har ydet megen værdifuld tjeneste for kirken og offentligheten, er hun en typisk huskvinde og er en elskelig, taalmodig og opofrende mor for sin store familie. Hun er vel skikket til at frembære den vakre tradisjon om opofrelser og tjenester, der ligger bak hende fra hendes værdige forgjængere.

HVAD ER FORSKJELLEN PAA MORMONISMEN OG DEN ØVRIGE KRISTNE VERDEN IDAG?

Der er den samme forskjel paa mormonismen og den øvrige kristne verden idag, som der var i Kristi dage paa hans lære og den øvrige verden, — nemlig denne: at de ikke anerkjendte ham og følgelig ikke den lære han var utsendt fra Faderen til at forkynde for menneskene. Vi ser i bibelen at de skriftlærde og farisæerne kalder ham en vranglærer, en som forkynder en ny lære, en falsk lære, en bedrager, ja at han var en belsebub. Dette gjorde menneskene, trods at Kristus forkyndte det evige og sande evangelium som var bestemt før verdens grundvold blev lagt. Farisæerne og de skriftkloke hadde skrifterne som fortalte dem om Kristus, at han skulle komme til jorden, hvor han skulle fødes, ja til og med hvilken død han skulle lide; alt var forutsagt ved profeterne. Kristus sa selv, at han var Guds søn og at han skulle lide og dø og at han skulle opstaa den 3die dag fra de døde. Vi kan se at alle de forskjellige sekter som eksisterte i den tid, laa i bitter strid med hverandre om læren, idet der var nogen som lærte opstandelse fra de døde, mens andre paastod, at der ikke eksisterte noget saadant. Der var mange andre punkter der var strid om og der var mange sekter dengang likesom nu, men kun en var den rette, nemlig «Nasaræerens». Der var en ting de alle var enige om, trods deres forskjellige lære om Gud og hans rike, og det var: *Væk med Kristus!* Det samme er tilfælde idag. Alle samfund ligger i strid med hverandre om læren, men en ting er de alle skjønt enige om: Mormonerne er ikke kristne mennesker, de forkynder en falsk lære. Væk med dem.

Vi ser at Kristus i Matt. 23, 29—30 sier: «Ve eder I skriftlærde og farisæere, I hyklere, I som bygger profeternes grave og pryder de retfærdiges gravsteder og sier: Hadde vi levet i vore fædres dage da hadde vi ikke været medskyldige med dem i profeternes blod.» — Fyld da ogsaa I eders fædres maal. Vi vet ogsaa, at de hellige, hvilket var dem som hadde sluttet pakt med Kristus i

daaben, blev set ned paa og forfulgt og pint til døde paa de mest barbariske maater. Vi vet at de hellige blev utryddet som vi ser i Joh. Aab. 13, 7: «Og der blev git det (nemlig dyret som Johannes saa) at føre krig mot de hellige og seire over dem og der blev git det makt over hver stamme, tunge og æt.» Dette viser historien at det gik i opfyldelse og at alle de hellige blev utryddet. Videre vet vi, at Kristus som er Guds enbaarne søn var iklædt makt og myndighet fra det høie og at han gav sine tjenere den samme makt, at alt det som de bandt paa jorden var bundet i Himmelen. Der er kun en maate hvorpaa denne myndighet kan erholdes, og det er at bli kaldt av dem som selv er i besiddelse av denne myndighet. Som vi ser i Hebræerbrevet 5, 4: «Ingen tar sig selv den ære at være prest, men den som er kaldt likesom Aron var.» — Vi vet alle, at Aron var kaldt av Moses til at være prest og han var i besiddelse av myndighet. Da de hellige og apostlerne blev utryddet av jorden, blev myndigheten med dem, og der blev et vankundighetens mørke over jorden; men saa ser vi i Joh. Aab. 14, 6, hvor han sier: «Og jeg saa en anden engel flyve under det høieste av himmelen som hadde det evige evangelium at forkynde for dem som var paa jorden og for hver æt og stamme og tungemaal og folk.» — Atter et bevis for, at det evige evangelium var borttat fra jorden; for hvis det ikke var borttat saa var det heller ikke nødvendig at det skulle igjenskjænkes til jorden i de siste dage som Johannes saa. Denne engel og dette evangelium er det, at vi som Siste Dages Hellige paastaar er kommet til jorden og at Kristus og Faderen personlig har gjestet jorden i disse siste dage og at Josef Smith var et redskap i Guds haand til at organisere hans kirke efter samme fuldkomne mønster, som da han selv vandret paa jorden med apostler, profeter, hyrder og lærere. Jesus sier, idet han vandret i Jødeland: «Jeg har ogsaa andre faar som ikke er av denne sti, og dem bør det mig at besøke.» — Disse andre faar som Kristus taler om, er de mennesker som bodde paa det amerikanske fastland og hvilket indianerne var en levning av, da Leif Erikson opdaget Amerika. Disse mennesker stammer fra

Jødeland, hvorfra de av Herren blev ført og til et forjættelsens land, som er Amerika, ca. 600 aar før Kristus. Dette folk er det Mormons Bok beretter om, deres gudsdyrkelse, deres krige og likeledes om Kristus besøk hos dem. Dette er det vi bærer vidnesbyrd om for verden og dette er det vi møter motstand for, men hvad andet kan vi vente, skulle menneskene være mere tilbøielig til at annamme Jesu Kristi sande evangelium nu, end de har været fra Adams tid? — Det har altid møtt motstand og vil fremdeles møte det naar Guds tjenere forkynder det. Vi er forberedt paa motstand, og vi kan ikke vente os noget andet. Josef Smith blev myrdet for evangeliets skyld og mange hellige mænd, kvinder og barn, nu i disse dage likesaa. Vi er ikke utsat for forfølgelser av denne art nu, men vi maa være forberedt paa alt. Vi maa altid ha for øie hvad Kristus sier: «at den som ikke vil forlate sin fader og moder for evangeliets skyld, ja sit eget liv om det kræves, han er mig ikke værd.» — Dette er det vi bærer vidnesbyrd om, og vi gjør det i sandhet og ydmyghet og vi vil si som Kristus selv sa: — Ransak skrifterne. *Malvin Thorgersen,* Bergens gren.

DEN NORSKE MISJON.

FREDRIKSTADS GREN.

Daab. Den 12. juni blev Aslaug Perle Martinsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Ernest A. Jørgensen og haandspaalæggelse av misjonspræsident A. Richard Peterson.

TRONDHJEMS GREN.

Daab. Torsdag 11. og tirsdag 16. juni blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Klara Nicola og Henny Marie Rønning samt Alfhild Lovise Laugen. Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av konferansepræsident Karl Jensen og ældste James Leland Anderson.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

13. *Jesus helbreder flere syke.*

Efterat Jesus hadde gaat fra Jairus' hus og gik henover gatene i Capernaum kom to blinde mænd efter ham som ropte: «O, du Davids Søn, forbarm dig over os.» Jesus var ikke misfornøiet fordi om de kaldte ham Davids søn. Han visste at de trodde han var Kristus som profeterne hadde sagt skulle komme for at frelse verden. Disse stakkars mænd trodde at Jesus paa en eller anden maatte kunne hjælpe dem. Men Herren gav ikke akt paa deres rop. Kanhænde han ønsket at se om de virkelig hadde tro paa ham. De hadde tro, for de fulgte ham ind i huset. Jesus saa paa dem og sa: «Tror I at jeg kan gjøre eder seende?» De svarte: «Ja, Herre.» — Da han hørte dette, rørte han ved deres øine og sa: «Eder ske, efter eders tro,» og øieblikkelig fik mændene sit syn igjen. Jesus bad dem ikke si dette til nogen, men de følte sig saa lykkelige, at hvor de gik fortalte de hvilke store ting Herren hadde gjort for dem.

Da Jesus gik ut av huset bragte de en døvstum til ham. Jesus ynkedes over denne besværede og helbredet ham saa han kunde tale. Isandhet, der var ingen som var i nød der kom til Jesus forgjæves. Ved sin makts ord helbredet han de syke, renset spedalske, aapnet de blindes øine, lot de døve høre, de stumme tale, og endelig opreiste de døde til liv igjen. Kun faa av de vidunderlige ting som Jesus gjorde, mens han var paa jorden kan fortælles i denne bok.

Og naar Herren sendte sine apostle ut for at lære folket, gav han dem stor makt, og i hans navn var de istand til at utføre mange mirakler. En dag saa de en mand,

som ikke var en av Jesu disciple, helbrede en mand, og han gjorde det i Herrens navn. Apostlene irettesatte ham, og da de kom tilbake, fortalte de Jesus om denne mand, og at de hadde forbudt ham at bruke Kristi navn. Jesus sa: «Forbyd ham ikke; ti den som kun gir eder en kop vand i mit navn skal ikke miste sin løn.»

Paa denne tid var der en festlighet blandt jøderne, og Jesus gik til Jerusalem for at delta i festen. Nu var der i Jerusalem nær faareporten en dam som kaldtes Bethesda. Rundt dammen var der fem indganger, og i disse laa en mængde syke og besværede mennesker. Det var noget merkelig ved denne dam. Det var en tro blandt jøderne, at en engel kom ned og oprørte vandet. Den første som hoppet ut i vandet, mens det var oprørt blev helbredet, hvad end hans sygdom var. Mange besværede laa og ventet paa en anledning til at komme ut i vandet. Blandt disse var en mand som hadde været krøpling i 38 aar. En dag da Jesus kom ned til dammen, og fik se den stakkars mand og hørte hvor længe han hadde lidt, sa han til ham: «Vil du bli frisk?» Manden tænkte at Jesus mente: «vil du ikke gaa ut i vandet?», ti han svarte: «Herre, jeg har ingen som vil ta mig ut i vandet, naar det er oprørt, og naar jeg prøver at komme ut i det, gaar en anden før mig.» Det var som du vet kun den første som gik ut i vandet efter det var oprørt som blev bra. Da sa Jesus til ham: «Ta din seng og gaa.» Og manden som hadde været krøpling i saa mange aar, tok sin seng og gik.

Nu var det sabbat da Jesus utførte dette mirakel, og jøderne var meget strenge med overholdelsen av sabbatsdagen. Saa da de fik se manden bære sin seng, sa de til ham: «Hvorfor bærer du din seng paa sabbatsdagen? Det er forbudt ved lov.» Manden svarte: «Han, som gjorde mig frisk, sa til mig: «ta din seng og gaa.» — «Hvem bad dig dette?» spurte de. Men manden visste det ikke, ti Jesus var gaat avsted med mængden.

(Forts.).

GJØR DET LILLE DU KAN.

Gjør det lille du kan,
gjør det villig og glad,
snart de mange anledninger flyr.
Efter høst kommer vaar,
og efter dag kommer aar
da kanhænde ei morgen mer gryr.
O, vær flittig at saa,
mens endnu er tid
at din sæd maa faa modnes i fred.

Gjør det lille du kan,
gjør det villig og glad,
gjør kun alt for din Frelser blot,
og vær sikker han skal
ikke regne som vi,
naar det spørres om stort eller smaat.
Se, vor Herre gjør alt.
O, hvad gjør det vel saa
om han satte sig her blandt de smaa.

Gjør det lille du kan,
og betænk da at Gud
hos os alle blot troskap vil se.
Vær kun glad at faa gaa
som hans ringeste bud,
Herren selv dig vil hjælpe dertil.
O, hvor herlig den dag
han skal sige til dig:
Hvad du gjorde, det var for mig.

Marie Olsen, Skien.

Omvendelse er en ting som ikke kan ringeaktes eller behandles likegyldigt. Daglige overtrædelser og daglig omvendelse er ikke velbehagelige i Herrens øine.

INDHOLD: Bønnens opgave. — 75-aarsdagen. — Den Kvindelige Hjælpeforenings general-præsidentinder. — Hvad er forskjellen paa mormonismen og den øvrige kristne verden idag? — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Gjør det lille du kan.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.